

PALÁST

„Növekedjünk annak a nagy ajándéknak a megismerésében, amelyet Isten az Eucharishtiában nekünk adott!” (Ferenc pápa)

Már eljött – jelen van - visszatér

Advent első vasárnapjával plébániai újságunk címodalán új sorozat veszi kezdetét: a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve a szentmise ill. az Oltáriszentség titkának egy-egy aspektusát szeretném kiemelni.

Az egyházi év utolsó és első vasárnapja olyan, mintha ikertestvérek lennének: mindkettő arról üzen, hogy az Úr Jézus az idők végén mindenki számára egyértelműen és felismerhetően vissza fog térni a földre. Az első keresztények ezen esemény bekövetkeztét annyira közelinek gondolták, annyira szerettek volna újra személyesen találkozni a Mesterrel, hogy szinte siettették visszatértét. Liturgikus összejöveteleiken,

melyeket gyakran kenyértörésnek vagy eucharishtiának, vagyis hálaadásnak neveztek, ezért hangzott el a felkiáltás-szerű imádság: „*Marana tha – Jöjj el, Uram!*” Ez annyira széles körű gyakorlattá vált, hogy az Újszövetség két könyve – a Korintusiaknak írt első levél és a Jelenések könyve is - ezzel a felkiáltással zárul, bizonyítva ezzel, hogy az újszövetségi kánonban szereplő leveleknek az Eucharisztia hetenkénti megünneplésére összegyülekező keresztény közösségek voltak az első címzettjei. A levelek szerzői tehát elsődlegesen ezeket a közösségeket szólították meg.

„*Marana tha*” – ezek a szavak a Szentlélek sóhajtozásai az Egyházban – írja a Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK 1130). E fohász azok legmélyebb vágyát fejezi ki, akik már belekóstoltak az Úr eljövételébe az ő királyságában, de vágyakoznak annak teljes megvalósulására is. Tehát a keresztények azok, akik hétről hétre az Úr napján (Dies Domini) összegyűlnek, hogy várják az Úr eljövételét. Ezért kap központi helyet a mise szövegében ez a felkiál-

tás, mely valójában egy második credo: „*Halálodat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.*”

A Szentírás képei a lakomáról és a menyegzőről egyrészt azt tanítják, hogy a Messiás jelenlétéből fakadóan a hívők számára e lakoma már el is kezdődött (Jn 6,51.54), ugyanakkor azt is látjuk, hogy valahányszor a keresztények az Eucharisztia megünneplésére összegyűlnek, titokzatosan egyesülnek a dicsőséges Krisztussal, aki az őt körülvevő anyagi karok és üdvözült lelkek között a mennyei Jeruzsálemben ünnepel (Zsid 12,22-24). Ez a vízió pedig előrevetíti az utolsó nap képét, ami megelőzi az örökké tartó nagy ünnepséget, az örökkévalóság lakomáját. A földi liturgia

résztevőiként mi is e mennyei jelenethez kapcsolódunk, s hétről hétre „látjuk” a mennyei hazaérkezést. E beteljesülés voltaképp egy szent „népgyűlés”, gyülekezet, melynek neve is van: ecclesia, egyház. Keresztény tanítás szerint ugyanis az egyház minden nemzetnek mindörökre szóló égi találkozója Krisztussal az Atya Országában.

Istennek e jövőbeni Országára tárul fel előttünk mindahányszor, amikor összegyűlünk a szentmisére, azaz elrejtett módon, titokzatosan, de elővételezzük Isten eljövendő királyságának tapasztalatát. „*Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fent van, ahol Krisztus ül az Isten jobbán. Ami ott, fenn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre. Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve az Istenben. Amikor majd Krisztus, a mi életünk megjelenik, vele együtt ti is megjelentek dicsőségesen.*” (Kol 3,1-4)

Zoltán atya

„AZ EGYHÁZ AZ EUCHARISZTIÁBÓL ÉL. Ez az igazság nemcsak a hit mindennapos tapasztalata, hanem összefoglalóan tartalmazza az Egyház misztériumának lényegét. Az Egyház örömmel tapasztalja az ígéret sokféle és állandó megvalósulását: „*Íme, én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig*” (Mt 28,2); de az Eucharishtiában – azáltal, hogy a kenyér és a bor az Úr testvévé és vérévé változik – páratlan intenzitással örvendhet e jelenlétnek. Pünkösdtől kezdve, amikor az Egyház, az Újszövetség népe elindult zarándokútján a mennyei haza felé, az Isteni Szentség folyamatosan elrendezi és bizakodó reménnyel tölti el napjait.”

(II. János Pál: Ecclesia de Eucharistia 1.)

NEKed - Veled!

Felkészülés az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra

2020. szeptember 13-20. között Magyarországon kerül megrendezésre az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, amely összefogja a világ katolikus híveit, ösztönözve egyéni és közösségi életük megújítását. Budapesten legutóbb 1938-ban, Szent István halálának 900. évfordulóján került megrendezésre a 34. eucharisztikus világkongresszus. 2016 januárjában, a fülöp-szigeteki Cebuban jelentette be Ferenc pápa, hogy a következő rangos esemény rendezője újra Magyarország lesz. Erre az eseményre készülünk lapunk 2. oldalán is megújulva tudásban, lelki-ekben, szívünkben, hogy méltón fogadhassuk az Úr Jézust az Oltáriszentségben.

A logó felső részén látható ostya és az alatta levő kehely az Oltáriszentséget jelképezi. Az ostya közepén a kereszt a **Golgotát**, Krisztus áldozatát ábrázolja, piros színe Jézus szeretetét és az

emberekért vállalt keresztalát fejezi ki. Az Oltáriszentségből fakadó forrás a Kongresszus mottójául választott „*Minden forrásom belőled fakad*” mondatot érzékelteti. A négy vonalban aláhulló víz a **négy evangélista** által szétterjedő **Örömhírt** mutatja. A kép alsó részén hullámozó folyó az **Egyház** örömhírvivő tevékenységét fejezi ki és egyben a Kongresszus helyszínén, Budapesten keresztül-folyó **Dunára** is utal. A logó három színe (piros, arany és égszínkék) az **ikonfestés** hagyományainak megfelelően jelképezi a **Szentháromságot** (Atya, Fiú és Szentlélek), ugyanakkor meg-egyezik **Budapest zászlajának** színeivel is. A logó alsó részén olvasható felirat színe **Magyarország nemzeti színeinek** felel meg.

SZENTMISE – KEZDET: BEVONULÁS, KEZDŐÉNEK

Ez az írás azt a célt szolgálja, hogy segítsünk mindenkit a szentmisen és egyéb liturgikus alkalmakon való elmélyült, tudatos és tevékeny részvétellel. Sokan Istent kereső lélekkel jönnek a templomba, és már kész liturgiát tapasztalnak. Talán sokan nem tudják, mit miért teszünk, pedig mindennek tartalma van. Van gesztusaink, amelyek automatikusak, vagy amelyeket utánozunk anélkül, hogy a mélyebb jelentését ismernénk. Ezek megismeréséhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Mielőtt azonban a formai dolgokról szólnánk, tisztáznunk kell, miért jövünk a szentmisére. Azért, hogy **Jézussal találkozzunk az Ő keresztáldozatában részt vegyünk.**

Amikor megérkezünk a templomba, szenteltvízzel keresztet vetünk. A szenteltvíz a **lélekben való megtisztulásra** figyelmeztet minket. A keresztvetéssel pedig azt mondjuk ki, hogy mostantól a Szentháromság egy Istenbe kapcsolodom, és így veszek részt Krisztus áldozatában. Ezután következik a térdhajtás, amely az eukarisztiában jelen lévő Krisztus köszöntésének gesztusa. Nemcsak engem hív meg azonban Jézus, hanem mindannyiunkat, minden ünneplő társunkat, illő, hogy őket is üdvözljük, köszöntsük.

Templomunkban, a hajóban foglalunk helyet. Ha legalább öt-tíz perccel a mise kezdete előtt jövünk, rá tudunk hangolódni a Jézussal való találkozásra, magunk mögött hagyva a kinti világ zajját, rohanását. A szentmise kezdetéig elcsendesedve imádkozhatunk.

A szentmise kezdete

A szentmise kezdetét a fali csengő, kis harang megszólalása jelzi, amelyet az elől jövő ministráns húz meg. A sekrestyéből való **bevonulás** megkezdődik a szentmise.

A **bevonulási ének**, vagy kezdőének lehet a naphoz tartozó antifóna a maga zoltárával, vagy lehet helyettesíteni a püspöki kar által jóváhagyott énekkel is, pl. a Hozsanna vagy az Éneklő Egyház énekeskönyvekből, Énekelj az Úrnak ifjúsági énekeket tartalmazó gyűjteményből, amely teljesen - szövegében, dallamában, megszólalásában - megfelel a szent cselekmények és az ünnep, illetve a liturgikus időszak jellegének.

Elöl a ministránsok jönnek, a sor végén pedig a miséző pap. A résztvevők nyugodtan, egymásra figyelve vonulnak be. Az oltárhoz érve meghajolnak, majd a tabernákulum irányába fordulva, ahol az Oltáriszentséget őrizzük, tehát Jézus felé fordulva, egyszerre **térdet hajtanak.** Az Oltáriszentség jelenlétét,

az un. örökmécses piros fénye jelzi. A mi templomunkban ezt a mennyezetről lelógó szintén piros fényt adó, gyertya alakú égő mutatja.

A térdhajtás után a ministránsok a helyükre mennek, a miséző pap pedig az oltárhoz lép, és **megcsókolja.** A tiszteletadás annak a Krisztusnak szól, akinek egyetlen, örökérvényű áldozata az oltáron lesz jelenvalóvá, a kenyér és bor színe alatt.

A hívek a bevonuláskor **felállnak**, és állva maradnak az első olvasmányig.

Összeállította: Reiszné Surinás Piroksa

Számomra az Eucharisztia...

Egyszerűen az élet. E nélkül nem léteznék, beleragadnék a hétköznapok sarába.

Az Oltáriszentség olyan számomra, mint a levegővétel: mindig szükségem van rá, csak néha akadozva lélegzem. Általa időnként eligazítást kapok: jobban meglátom, mit kell tennem.

Gabriella nővér

Szentségimádás a Kiskápolnában

Ima a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért

Menyei Atyánk, minden élet forrása! Küldd el Szentlelkedet, hogy az önmagát értünk feláldozó és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust felismerjük és egyre jobban szeressük! Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk és békességünk. Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömét elvigyük minden emberhez! Add, hogy a készület ideje egész hívő közösségünk és népünk lelki megújulására szolgáljon! Ámen.

M-lék

A reformáció emlékére kapcsán hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Luther 95 tételének „médiafelülete” nem a wittenbergi templom belső fala vagy egy odabenn eszkábált hirdetőtábla volt. Ő nem elsősorban a biztos templomba járókat akarta megszólítani, nem elégedett meg az egyház belső nyilvánosságával. Meglepő tudatossággal egy hatékonyabb csatornát használt, hogy elérje az embereket: tétéleit a templomkapu *külső* oldalára tűzte ki. Ezzel a kereszténység nyilvános képviselétől egy minden korban érvényes és megfontolandó gyakorlattal szolgált: amennyiben az egyház, annak lelkipásztorai és az egyház-községek tagjai bezárkóznak templomaik négy fala mögé, szem elől tévesztik küldetésük alapvető irányát: az egyház ugyanis születésétől fogva missziós jellegű, vagyis - Ferenc pápa szavaival - kilépő egyház.

Luther megértette ezt, s nem új egyházat akart alapítani, hanem bátran és az irgalmas Istenbe vetett bizalommal a „szent hajón” található kisebb-nagyobb lékekre, elromlott alkatrészekre ill. funkcióját vesztett alkotóelemekre, vagyis gyakorlati visszasságokra, az evangélium szellemétől való eltávolodásra hívta fel az érdeklődő és gondolkodni vágyó járőrelők figyelmét. Az egyetlen, egyetemes Egyház nemcsak akkor, hanem ma is reformra, folyamatos reformációra szorul. *Ecclesia semper reformanda.*

Ennek egyik módja, hogy a magunkba zárkózó, önmagunkkal megelégedő, azaz csupán befelé irányuló magatartásmód helyett az őszinte dialógus szellemében megnyitjuk biztonságos kikötőinket, kockázatot vállalunk és tanulni akarunk egymástól, mert elismerjük a másik értékeit. Erre szolgált az Egyházak Évének rendezvénysorozata városunkban.

A reformáció országosan meghirdetett emlékére csak akkor érte el célját, ha az egyházak vezetői és a keresztények verbális patronok durrogatása helyett még hűségesebben ragaszkodnak Jézus szándékához: az evangélisták szerint ugyanis Jézus mindössze egyetlen egyszer használta az *emlékezés* szót, mégpedig az utolsó vacsorán, amikor a kenyér és a bor fölött kimondott titokzatos kifejezések után a Mester cselekvésre szólította fel övéit: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*” (Lk 22,19). Tévedünk, ha úgy értelmezzük e szavakat, hogy azok a szentmise majdani bemutatására vonatkoznak. Vagyis nemcsak a papokat, de minden őbenne hívőt is buzdít Jézus, hogy élete példája által vigye tovább a megváltás művét: váljon szeretetből fakadó áldozattá másokért. Ha tehát nem cselekszünk, léket kap az egyház (és egyben a társadalom) hajója, s az emlékéből csak „lék” marad, ami a jövőre nézve bizony hajótöréssel fenyeget...

Zoltán atya

Keresse honlapunkat: www.makobelvaros.hu

Muzikusmisszió - a h-moll mise Makón

Bach h-moll miséjének makói bemutatójára épp a Missziók vásárnapjának előestéjén, október 21-én került sor. Utólag döbbenem rá: e várostörténeti jelentőségű esemény kultúrmisszió volt a javából!

Misszió elsősorban azért, mert Vashegyi György felvállalta, hogy nemzetközi hírű együtteseivel belép a Viharsarok kapuján. Talán nem is tudta, mire vállalkozik: a muzika hatalmával, Bach lélekemelő varázslatával elérni, feltörni és megérinteni mintegy négyszáz makói lelkét, akiknek jó része valószínűleg még felvételtől sem hallotta a művet. Tartottam is tőle alaposan, hogy a Kyrie és a Christe eleison közötti rövid csendben meg fog szólalni a menetrendszerű taps. Tévedtem. Vagyis a közönség már az első pillanattól kezdve ráállt a megfelelő hullámhosszra, s – szinte fizikailag is érzékelhetően – lélegzetvisszafojtva adta át magát az élménynek. Küldetés teljesítve?

Korántsem. Legyen bár igényesen előadott és zeneileg is csaknem teljesen tökéletes az előadás, még egy Vashegyi kaliberű karmester sem tudja öntözni és tovább ápolgatni, s pláne betakarítani az elvetett magot. Ilyen értelemben a muzikus és a lelkipásztor hivatása ugyanaz: én mint pap egy-egy szertartás, igehirdetés után sem látom munkám közvetlen eredményét, csak bízni tudok abban, hogy a földbe hulló mag előbb-utóbb kicsírázik. Más az, aki vet, s más az, aki arat. A Purcell Kórus és az Orfeo Zenekar azon az estén csak vetett. De nem ezt csinálta Bach is egész életében? Dolgozott, küzdött és kitartott. Nem mindig látta munkájának eredményét. Sőt! A h-moll misét például életében be sem mutatták. Kevesen tudják, hogy a zeneszerzés mellett nemcsak a Tamás-templom karnagya volt, hanem kántor és orgonavirtuóz, felelős zeneigazgató, odaadó tanár és precíz hangszerkészítő is. Próbákat tartott, személyesen foglalkozott a legtehetségesebb diákokkal, irányította a rendszeres templomi zenélést. Harcolt a városi tanácsnokokkal, fegyelmezte a diákokat. A kán-

torlakás egyben családi fészek is volt: missziójához hozzátartozott, hogy első felesége halála után nemcsak négy közös gyermeküket, hanem második feleségétől, Anna Magdalénától született hat gyermeküket is felnevelték – s akkor még nem beszéltünk arról a tíz kisbabáról, akik a szülés után nem sokkal meghaltak... S mindezek mellett szerető férjként még arra is jutott ideje és energiája, hogy énekesmadarat és szegfűt vigyen a ház asszonyának... Küldetés teljesítve?

Aligha. Bach megkérdőjelezhetetlen zsenialitása, zenéjének szinte kifürkészhetetlen távlata arra indít, hogy még távolabbra tekintsünk: a mennyország felé. Mert egy misszió sosem a jelennek dolgozik. Az az este misszió volt azért is, mert Bach zenei és teológiai zsenialitása találkozott a mise évszázadok óta egyetemes szövegével. A szerző ugyanis nagyon jól tudta, hogy élete alkonyán *A fúga művészetét* követően egy olyan összefoglaló jellegű vokális művet is komponálnia kell, mely még az egyházzsakadásokon is túlmutat, s a mennyország tökéletes istendicséretébe emeli a mindenkori hallgató lelkét. Belső szabadságának ékes bizonyítéka, hogy az első két tételt mint a lutheránus Lipcse evangélikus főtemplomának kántor-karnagya a katolikus Drezda szász választófejedelmének, a katolikus II. Frigyes Ágostnak beiktatására készítette el. Mi ez, ha nem az egység felé mutató misszió?

Vetés, küzdelem, távlat. Az egyház és a muzika missziójának közös jellemvonásai. Arany János Mindvégig című költeménye utolsó versszakának buzdítása ehhez is kapcsolódhat. Érjen el mindannyiunk szívéhez!

Van hallgatód? nincsen?

Te mondd, ahogy isten

Adta mondanod,

Bár pusztá kopáron

-Mint tücsöké nyáron –

Vész is ki dalod.

Pálfai Zoltán

Rorate

tott a makói Magyar Királyi Állami Főgimnáziumban, illetve később is – Espersit János vendégszeretetéét élvezve – 1922 és 1929 között évente visszalátogatott Makóra. Legalább ötven olyan verset ismerünk, melyet Juhász Gyula Makón írt, makói újságokban pedig közel száz verse jelent meg. A városunkban szintén gyakran vendégeskedő Móra Ferenc szerint a Juhász Gyula és Makó kapcsolatát leginkább jellemző két szó: a *csönd* és a *békesség*. Ezt a verset is ez a békés nyugalom hatja át.

A *rorate* az adventi hajnali mise, más néven angyali mise a latin eredetű „adventus Domini”, azaz „az Úr érkezése, eljövetele” kifejezésből származik, épp most aktuális: a várakozásunk, karácsonyi készülletünk része ez.

A négy versszakos rövid költemény néhány pillanatképet tár elénk. Az első szakasz a hajnali mise ködös-homályos kiinduló képét mutatja, tekintetünk felfelé irányul: „A kéklő félhomályban / Az örökmécs ragyog”... Így látjuk a barokk puttók, telt angyalok arcát álmosnak és egyszerre mosolygósnak.

A második versszakot a megvilágosodás fogja keretbe: ahogyan érkeznek a hívők a templomba, úgy nő a gyertyák fényének ereje, s „az árny dereng” – egyre világosodik. A versszak közepén (ahogyan a templomi szakrális térben is) „a minisztráns gyerek” az oltárnál foglal helyet: *csenget* – azaz figyelmeztet: most élhetjük át a szentmise lényegét. „Mint bárány a mezőben” – a hasonlat a (karácsonyi) jászol képét is elénk idézi, s a tavalyi szentföldi zarándoklatról a Pásztorok mezejét is előhívja bennem.

Szent Tarzícusz († 257) az Oltáriszentség vértanúja Ünnepe: Augusztus 15.

LEGENDA
Tarzícusz 240 körül született Rómában. Szülei keresztények voltak, akik gyermeküket csecsemőkorában megkeresztelték, gondos nevelésben és taníttatásban részesítették. Így válhatott fiatal kora ellenére az Egyház akolitusává.

A kereszténység terjedését a pogányok nem nézték jó szemmel. 257. évben megjelent Valérián császár rendelete a keresztények ellen. Rómában több száz embert vetettek börtönbe a hitük miatt. A katakombák rejtekében kellett az Eukarisztiát ünnepelniük.

Hívó testvéreik nem hagyták el őket. Ahogy a beteghez, úgy a rabokhoz is igyekeztek eljuttatni Krisztus Testét. A fogdába azonban nehezen jutottak be a felnőttek, ezért oda gyerekek vitték el az Oltáriszentséget. A sötét folyosókon, rejtekekben a gyertya világossága nélkülözhetetlen volt. Akolitusok, vagyis gyertyavívó ministránsok szolgáltak az oltár körül. Tarzícusz is rendszeresen ministrált. Fiatal volt és elég ügyes ahhoz, hogy bejusson a fegyházakba, és megáldoztassa a keresztényeket. A püspök ruhából készült tarsolyt készítetett Tarzícusz számára, abba tette bele az Oltáriszentséget. Az erszényt pedig nyakába akasztotta, aki örvendezve indult útjára. A fiú boldogan vitte keblén a Legszentebbet. Már majdnem a börtön bejáratához érkezett, ahol engedélyt kellett kérnie, hogy ismerőseit, barátait

Gondolatok J. Gy. verséről

Juhász Gyulát mindenki szegedi költőként ismeri, de makói kötődései is vannak: 1913 őszétől 1917 januárjáig tanít

A harmadik strófa „pillanatképen” a templomi közösség látszik: „Hideg kövön anyókák Térdelnek. Ifju pap Magasba fölmutatja Szelíden az Urat.”

Tekintetünk kapcsolja össze a lent és a fönt valóságát: a szentmise lényegét. Az Úrfelmutatás a vers csúcspontja a lírai én számára, a vele való egyesülés a 4. vsz. tanúsága szerint „tűnt malaszt” csupán. Belőle az alliterációkkal díszített (Könnyezve keresem; gyönyörű gyerekség) gyermeki, naiv hitet hívja elő az adventi hangulat: megáll ugyanott, ahol Ady lírai hőse sóvárog a Sion-hegy alatt: „Csak tudnék egy gyermeki imát”...

A jelzőkben gazdag költemény 3-as és negyedfeles jambusai vidám lüktetést sugallnak, ahogyan a 3 ütemű magyaros verselés ritmusából is könnyedség hullámzik. Ám ez a talmi szépség elfedi a mélyre hatoló kérdést: megszületik-e valóban a szívünkben a betlehemi kis Jézus, vagy csupán „könnyezve keresünk”, hajszolunk egy *piros betűkkel foltozott kabátú, bús és kopott öreg Urat*, aki ránk vár, készen arra, hogy bűneinket megbocsássa, de kapcsolat mégsem létesülhet közöttük (Ady *A Sion-hegy alatt* c. verse nyomán).

Juhász Gyula: Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derús hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ő gyönyörű gyerekség,
Ő boldog Betlehem!

Mészáros Ildikó

meglátogassa, amikor néhány fiú játszani hívta. Tarzícusz nemet mondott, erre elé álltak és rángatni kezdték. Ő attól félt, hogy letépik róla az Oltáriszentséget rejtő tarsolyt, ezért kezét a mellére szorította. Egyre jobban támadták. Biztosan ő is keresztény – kiabálták. Vegyük el, amit a ruhája alatt rejteget! Az egész csapat a hősiessen védekező fiúra támadt. Tarzícusz látta, hogy az Eukarisztiát nem tudja kimenteni a pogány társai kezéből, gyorsan magához vette Jézus Testét, hogy azok meg ne gyalázhassák. Erre a fiúk még inkább megvadultak. Megetted a kincsedet? Majd kiverjük belőled! Ütötték, verték őt. A nagy kiabálásra az őrség egyik tagja középük rohant és szétválasztotta őket. A fiúk elrohantak, csak Tarzícusz maradt a küzdelem helyszínén. Alig volt benne élet. A katona mellé térdelt. Azonnal megismerte, hiszen titokban ő is abba a közösségbe járt. Hol van az, akit magaddal hoztál? – kérdezte. Velem van, a szívemben – suttogta a fiú és kilehelte lelkét. Egy téren álló oszlopcsarnok tövében érte a halál, nekidőlve az oszlopnak. A Szentséget nem engedte meggyaláznai. A fiatal vértanút a római Callixtus katakombában temették el.
Ima: *Deo Gratias! Ministráltam, az ég és föld királyának szolgáltam. Sok kegyelmet kaptam Uram. Légy velem édes jó Istenem otthon, utcán és minden helyen, hogy érted élve és halva, érted apostolkodva az örök életet elnyerjem. Amen. Szent Tarzícusz ministránsok védőszentje könyörögj érettünk!*

Szalaiiné Bálint Rózsa

Mit hoz a Karácsony!?

Elérkezett az advent. A világ nagy része ilyenkor vásárokkal, ünnepi díszkivilágítással, fahéjillattal fűszerezve vár valamit, amit diplomatikusan és semlegesen a szeretet ünnepének neveznek. Négy héten keresztül kedves, kövér télapók integetnek felénk, és sokat fogunk halni ebben az időszakban a leárazásokról is.

Még ha keresztényként másként is gondolunk az előttünk álló négy hétre, kár lenne szomorkodnunk a fentiekben, hiszen a karácsonyi vásárok a díszkivilágítással és a fahéjillattal csakugyan hangulatosak, a szeretet szó jelentésévelvan dolgunk, bármilyen elcsépelt is.A télapóról tudjuk, hogy Mikulásnak hívják, ajándékot pedig mi is vásárolunk.

A várakozás nekünk ennél több örömet tartogat, de ehhez ne csak az érzékszerveinket, hanem lelkünket is nyissuk meg az ünnepvárásról. Az előttünk álló hetek szinte mindenütt az év végi hajrá, a rohanás, a feszültség, a kifáradás időszaka, ezért, bármilyen nehezünkre is esik, ragaszkodjunk a szertartásokhoz. Legyen otthonunkban adventi koszorú, amelynek gyertyáit esténként meggyújthatjuk egy imádság idejére. Menjünk el szent misére, ha csak egy héten egyszer, mégis érezzük a decemberi sötét erejét. Bőjtöljünk, hiszen gyakran megfeledkezünk arról, hogy hajdan az advent a bőjt ideje is volt. A test is készül, nem csak a lélek. Lássunk kifelé! Figyeljünk befelé!

Talán felmerülhet a kérdés: Mi újat lehet még mondani a karácsonyt megelőző időszakról ezek után!? Ez a szent idő minden évben eljön, s egy keresztény „alapból” tudja, mit jelent. De biztos ez? – merül föl a kérdés. Valóban tisztában vagyunk azzal, hogy mit jelent számunkra az advent? Tudjuk, milyen lehetőségeket rejt magában?

Vagy aztán december 24-én holtfáradtan ott állunk a feldíszített fa alatt, s arra gondolunk: valami ismét hiányzik. Ahogyan tavaly és tavalyelőtt is hiányzott

Az adventben valóban szabaduljanak meg mindattól, ami köt minket:

„Vegyétek el életetekből azt, ami kilóg, ami akadályozza a fényt! Töltsétek föl a halmokat! Azaz, ahol hiányzik az erőbedobás, ahol sajnáljuk az emberi izzadságot, ott ne sajnáljuk bevetni magunkat! Mind ezt nem azért kell megtennünk, mert Isten fényét még fényezni kell, hanem azért, hogy ne egy labirintusban fogadjuk Őt.” – Fekete Ágnes

„Hányan várják a karácsonyt úgy, hogy valami régi emléket szeretnének feleleveníteni, ami soha nem jöhet el! Pedig az ideai karácsony ma szeretne valamit megértetni a szívünkkel.”

A készülődés időszakában járjuk körbe életünk legfontosabb és legfájdalmasabb kérdéseit is Miért fogy el belőlünk az öröm? Hogyan szakítanak szét bennünket igazságaink? Miképp lehetséges más szemzőgből is rálátni életünkre? Hogyan szabaduljunk meg azoktól a béklyóktól, amelyekkel a birtoklásra épülő világunk kötöz meg bennünket? Hiszen az advent és a karácsony valósága egészen egyszerű. Ez az időszak csupán egyetlenegy vár tőlünk:

„Lehet, hogy nincsenek nagy álmaink. Lehet, hogy nehéz karácsony elé nézünk. Talán szomorkodunk azon, hogy nincs hely sem számunkra, sem az ünnep számára. De mi lehetünk hely, mi teremthetünk magunkban úrt a megtestesült Isten számára.”

Koncz Veronika nyomán

Mozgalmas ős

Szeptember végén templomunk fölszentelésének ünnepe kapcsán a római katolikusokkal együtt végeztünk egy bensőséges imádságot a görögkatolikus templomban. A városunkra, katolikus közösségeinkre kértük az Istenszüllő oltalmát. Majd a Szent Efrém férfikart láttuk vendégül. Ezen műsorukat templomunkban mutatták be először. Dél-afrikai és arám nyelvű szövegek is felcsendültek. A 15 esztendő kórus a világ számos pontján járt már, de – ahogyan Szabó Anita Makó híradós írásából kiderül – a templomunk különösen kedves számukra, mert itt érzik, hogy otthon vannak. Az ős csúcspontja a templomunk búcsúünnep volt, amelyet elődeink az

Istenszüllő oltalmának ünnepére jelöltek ki. Közösségünket jelenlétével megtisztelte Kocsis Fülöp érsek-metropolita. A reggeli Istentisztelettel kezdtük a napot, majd a Szent Liturgiát maga vezette, és tanítást adott. Az imádság erejéről és örömről vallott. A szertartást követően megtartottuk a szokásos ünnepi körmenetet, majd szeretetvendégséggel zártuk az együttlétet, amelyen arra is volt lehetőségünk, hogy elidőzzünk egymással és megszólíthassuk érsek urat is.

Szabóné Kanton Ildikó

Adventre hangolódva

Görög katolikus egyházunkban az adventi bőjt november 15-én kezdődik. Ez a hat hetes időszak a szerdai és a pénteki napokon a hústól való tartózkodást jelenti. Ilyenkor tisztítjuk meg testünket és lelkünket a szent ünnepre felkészülve. Isten nem akármilyen feladatot bízott ránk. Azt várja tőlünk, hogy az Ő útján járjunk, Őt kövessük és Őbenne higgyünk. Igen, valóban ez sokszor nagy áldozatvállalással és lemondással jár. Azonban, ha az Ő szavára hallgatunk, kegyelmébe helyezzük magunkat, akkor teljes

szívvel átadhatjuk magunkat Neki. Az Advent várakozást, az Úr eljövételét jelenti. Ez az advent, most különleges legyen, más, mint az eddigiek. Ne az ünnepbe való belerohanást jelentse, hanem méltó készület Jézus várására. Mit jelent ez? Végezzük el szentgyónásunkat, rakjuk le terheinket. Segítsük egymást. Segítsük abban, hogy a másik is és én is jóvá váljunk Isten és egymás által. Kívánom, hogy ebben a „jóvá válásban” segítsen meg bennünket az Úr, és lelkünket szebbé téve várjuk a Megváltó születését.

Drávainé Kovács Ágnes

Útjelző:

„Nagyon hozzá szoktunk, hogy a törvény alapján vizsgáljuk meg magunkat. Így könnyen a farizeusok hibájába eshetünk: igaznak fogjuk tartani magunkat. Azonban, ha az isteni szeretet tükrébe tekintünk, akkor felsóhajtunk: Uram irgalmazz!, mert minden jó, ami bennem van, az Istentől származik és minden rossz tőlem.”

Bőjt gondolatok: <http://hd.gorogkatolikus.hu/>

XVII. Katekumenátus Konferencia

2017. október 2-4-ig

Mottó: „melléjük szegődött” (Lukács 24, 15)

Ebben az évben a Mohácson megrendezett konferencián Rezsné Piroskával ketten vettünk részt. Az egyházmegyét öten képviseltük ezen az eseményen. A konferenciát dr. Udvardy György püspök atya nyitotta meg, aki a konferencia fővédnöke is volt. Ez az előadás megadta a találkozó keretét, amelyben arról beszélt, hogyan szegődhetünk mi akár egy elsőáldozó, akár egy jegyespár vagy egy közösséget kereső mellé.

Nobilis Márió atya fontosnak tartotta, hogy korunk embere felé új módon kell hirdetni az evangéliumot. – A világgal egygéválni. A katekumenátus nem működik elszigetelten. A konferencia második napján dr. Somogyiné Petik Krisztina és Vízvárdy Rita SSS a felnőttek megszólításáról valamint „Milyen egy felnőtt személyiség?” témában tartottak előadást.

Serfőző Levente atya a szülők katekumenális jellegű megszólítása címmel fontos kérdéseket tárt elénk a konferencián. Az előadásokat kiscsoportos beszélgetéseken dolgoztuk fel, az ország minden részéről érkezett katekéta kollegákkal.

A programok megkezdése előtt, vagy a nap lezárásaként mindig szentmisén vehetünk részt, ahol erőt meríthettünk az Úr Jézustól a ránk váró feladatokhoz.

Tartalmas és igen sok útmutatást adó konferencián voltunk, ahonnan sok élménnyel gazdagodva térhetünk haza. Köszönet érte!

Totobé Ferencné

Zengő túra

Október 14-én gyönyörű őszi reggelre ébredtünk. Korán reggel egy maroknyi kis csapat 18 fővel útnak indult, hogy a Mecsekben túrát tegyen. A három és fél órás autótúrát követően, végül megérkeztünk a festői szép Püspökszentlászlóra. Itt letettük az autót és először egy bensőséges, családi szentmisén vettünk részt az Életrendezés házában, melyet Paffy atya mutatott be nekünk. A csend és a béke magával ragadott mindannyiunkat. Zoltán atya röviden ismertette a házalapító Váczi Jenő jezsuita atya életét, munkásságát. A lelki táplálék után magunkra vettük a hátizsákokat, túrabakancsokat és irány a Zengő. Útközben benézünk a püspökszentlászlói kastély arborétumába. Egy rövid ima erejéig pedig a püspöki kastély kápolnájába is. A Mecsek legmagasabb csúcsának megmászása néhol jólesően megizzasztotta a társaságot,

pedig mindösszesen 682 méterre van a tengerszint felett. Hiába, alföldiek vagyunk! A hegyezés alatt fáradtságot feledtető vidám beszélgetések alakultak ki. A Zengő csúcsán egy kilátótorony fogadott bennünket, melyről szép panorama nyílt. Rövid pihenő után egy körutal tértünk vissza az autókhoz. Útközben gyönyörködünk az Isten adta őszi színekben pompázó természetben, csörgedező patakokban, előtörő forrásokban.

A résztvevők nevében hálásan köszönjük Zoltán atya és Fidelis nővér szervezését.

Tavasszal várjuk a folytatást!
Hudák család

„Angyalhangok” A Cantemus Kórus adventváró koncertjén jártunk a MŰ-PA-ban

November 26-án, vasárnap este rám talált a szépség. Tiszta lett a szívem és hatalmas, ének töltötte be. A külvilág bezárult, a zenében voltam, mely elbűvölt, körülölelt, fölemelt. Csodaváró lelkem hangról hangra rezdült, s megtelt gyönyörűséggel. A harmónia mindent kimosott belőlem, csak egy maradt: a ZENE. Úgy éreztem, angyalok hangját hallom.

Csodát kaptam.

Az Isten áldja mindazokat, akik ezt a csodát adták: a Cantemus Kóruscsalád mind az öt kórusát, a közreműködőket, s karnagyait Szabó Dénest és Szabó Somát. Most karácsonyra készülök, s várakozom...

„Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni.” (John Lennon)

Szibikné Baranyi Éva

Keresse honlapunkat: www.makoujvaros.hu

Hírek az 1509. számú Szent László Cserkészcsapat háza tájáról

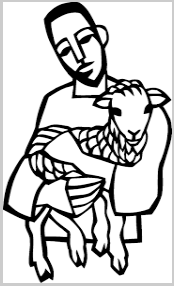
Régen adott már hírt magáról a cserkészcsapat a Palást hasábjain, de nem akarok túl messzire visszamenni az időben. A 2017. év jelentős változást hozott csapatunk életében, ugyanis elhatároztuk, hogy vízre lépünk. Pontosabban lerakjuk a makói vízicserkészlet alapjait. Ezt persze nem egy csapatgyűlés egyhangú szavazatával határoztuk el, hanem először csak beszélgettünk róla csapaton belül, aztán csapaton kívül és valahogy beindult a dolog.

A vízicserkészethez persze vízi jármű is kell. Nekünk persze nem volt. A cserkészkerület segítségével azonban ez is megoldódott. Kértünk és kaptunk 2 kenut, 6 evezőt és 6 mentőmellényt. A kenukat Nagy Gábor kerületünk fő vízicserkésze vontatta fel a Maroson a Márton Áron Cserkészcsapat viking hajójával szeptember 30-án Makóra. Rögtön vízre is szálltunk és feleveztünk a magyarcsanádi hídpillérekig. Csodálatos nap volt. Mindenki lelkes volt, húztuk az evezőlapátokat, szeltük a vizet. Egy hajóban eveztünk és ez beitta magát a lelkünkbe. Én úgy tapasztalom,

hogy ez a közös cél és közös élmény még inkább összekovácsolta a csapatunk 14 év feletti tagjait és ez a csapat életében máris megmutatkozik. Télen felkészülünk a vízicserkész különpróbára és tavasszal letesszük a próbát. Ez fontos, hiszen a vízi élet „veszélyes üzem”. Tisztában kell lenni a veszélyekkel és fel kell készülni a veszélyek elhárítására. Ebben is segítségünkre lesznek szegedi cserkésztestvéreink, akik mind a felkészítésben, mind a vizsgáztatásban részt vesznek.

Tavasztól rendszeresen szeretnénk vízre szállni és a felnövekvő kiscserkészeinket is bevezetni a vízi élet csodálatos világába. Addig hajóink, a vörös színű Maros és a kék színű Körös, a plébánián telelnek. Büszkeséggel töltött el bennünket, hogy a kenuk Makó színeiben pompáznak. És ha már a pompánál tartunk hadd mondjam el, hogy az első kenuúránk végén, közel a strandhoz, láttunk egy jégmadár párt. Képen láttunk már ilyet, de a valóságban sokkal pompázatosabb volt. Ilyen élmények reményében várjuk izgalommal 2018. tavaszát.

M i k l a i István csapatparancsnok

Egyházmegyei karitás lelki nap Makón

Október 28-án, az újvárosi Szent László Király Plébánián került megrendezésre az idei, egyházmegyei lelki nap, melynek

címe **Fides et caritas**, azaz **Hit és szeretet** volt.

Az egyházmegye különböző településeiről érkező karitás munkatársak először Pálfai Zoltán plébános előadását hallgathatták meg az Atya és az emberek közötti kapcsolatáról, mely Jézus Krisztusban valósult meg, és valósul meg ma is. Az előadásban segítők közreműködésével szemléletesen fejtette ki, hogy nem szabad szétválasztanunk az istenszeretetet a felebaráti szeretettől. Elhangzott, hogy az önkéntesek feladata, hogy segítsék föltárujni Istent másokban. Ehhez nekünk is élő kapcsolatban kell lennünk az Atyával. Az előadás végén megfogalmazódott, hogy ne válasszuk szét az ajándékozó és az elfogadó szeretetet sem, mert csak egyetlen szeretet van. Erre a gondolatra rímel az az idézet is, amit egy távolmaradt társunk juttatott el hozzánk:

„Minden emberi kapcsolat az adás és az elfogadás képességén alapul. Addig él, amíg öröm adni és elfogadni.” (Popper Péter)

Ezt követően kiscsoportos beszélgetésre került sor az életünk, és önkéntes munkánk során szerzett személyes tapasztalatokról. Építő gondolatokkal gazdagodhattunk, és kicsit közelebb kerülhettünk egymáshoz ez által.

A közös szentmise és az ebéd elfogyasztása után Ancsa-Molnár Hajnalka, a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás irodavezetője tartott előadást Andrej Rubljov Szentháromság ikonjáról. A délelőtti előadás témájához kapcsolódva elmélyedhettünk az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetkapcsolatának ábrázolásában. Megtudhattuk azt is, hogy a fordított perspektíva eszközének használatával éri el a kép azt a hatást, hogy részesei vagyunk az oltár körül létrejövő szeretetközösségnek.

A lelki napot szentségimádással zártuk. Reméljük sikerül a gyakorlatba átültetni az itt hallott gondolatokat, és mindannyian lelkileg megerősödvé tudjuk folytatni az adventi időszakban a szeretetszolgálatot. Szeretnék ez úton is köszönetet mondani az előadóknak, és mindazoknak, akik jelen voltak, hogy részanták az időt, hogy megerősödhessünk karitás munkánkban.

Baranyi Katalin

Magyar Máltai Szeretetszolgálat

25 éve Makón a „Máltaisok”

Katona Pál esperes atya kezdeményezésére 1991-ben vették fel a kapcsolatot Kozma Imrével a Máltai Szeretetszolgálat vezetőjével a makóiak. 1992-ben meg is kezdte munkáját a csoport a Liget utcai volt DÉMÁSZ házban, melyet manapság „Máltai Ház”-ként is ismernek.

A negyed évszázad alatt sok-sok embernek segített az a kis csapat, melynek egy része mai is tevékeny idősebb kora ellenére. Az alapító tagok mellett fiatalabbak egészítik ki a csoportot és lelkes önkéntesek vannak.

Az ünnepi évet 2016-ben kezdtük meg a Családi napunkon és egy szintén családi rendezvényen, a Máltai Teadélutánon fejeztük be 2017-ben.

Az ünnepséget az immár hagyományosnak számító kulturális-közösségi rendezvényhez kötöttük, mely minden évben Advent előtti hétfőjén rendezünk meg.

Az ünnepi napon szentmisével kezdtük a Görögkatolikus templomban, ahol megemlékeztünk azokról, akik már nincsenek közöttünk és azokról, akik közöttünk vannak – lesznek.

Ezt követően a Liget utcára mentünk, ahol a Máltai Szeretetszolgálat Dél-Alföldi Régiójának vezetése által – a szegedi intézménytől átadott – ajándék mikrobuszt, majd a Máltai Ház falán elhelyezett szerepny emléktáblát szentelte meg Bíró István atya.

A nap második része a művészeté és a közösségi együttlété volt, némi szere-

telvendégséggel fűszerezve. A Teadélutánon köszöntötte a jelenlévőket Kómár Mátyás a csoport vezetője, majd Rigóné Kiss Éva a Szeretetszolgálat ügyvivője. Ezt követően a Szikszai György Református Általános Iskola kedves műsorát hallhattuk, majd a MÁI Bartók Tagintézmény növendékei varázsolták el a jelenlévőket, egy kis dudaszóval. Ezúton köszönjük a felkészítőknak, Zsiga Etelkának (Szikszai), Gilinger Ildikónak, Daróczi Szilviának („Bartók”) és Nagy Gábor népzeneésznek.

Jelmondatunk fényében a „Hit védelme...” egy szép Advent előtti lelki felkészülés részesei is lehettünk, melyet Bene Tamás őcsanádi plébános tartott részünkre.

A Szeretendégséggel záruló programon mindenki jó érezte magát, a makóiak, valamint a határon túli barátaink, akik Csanádról, Nagyszentmiklósról, Mária földéről, Temesvárról, Nagyszebenből (Románia) és Tizsaszentmiklósról (Szerbia) érkeztek.

Ezúton köszönjük meg az összes önkéntes és rendezvényünket támogató segítségét, hogy méltó módon megünnepelhettük a makói Máltai Csoport negyed évszázados fennállását.

Reméljük, hogy a következő 25 évben is a jelmondatunkhoz – „Hit védelme és a szegények segítése” – híven tudunk tevékenykedni, ehhez kértük a Jóisten és a jóemberek segítségét.

Kómár Mátyás vezető
Magyar Máltai Szeretetszolgálat
Makói Csoportja

Október 1-től az esti szentmisék 18 órakor kezdődnek. Ez a hónap a rózsafüzér hónapja volt. Minden nap a szentmisék előtt fél órával imádkoztuk a rózsafüzért a kihelyezett Havas Boldogasszony kegykép előtt.

Október 9-én, hétfőn, 16:30 órakor Pálfi Zoltán plébános atya tartott előadást a SZIGNUM előadó-termében Egység a kereszténységben – egység a sokféleségben? címmel.

Október 14-én, szombaton, közös kirándulásra hívtuk meg a bérháziakat és szüleiket a Mecsekbe.

Az őszi folyamán elkészült a Római Katolikus Temető kijelölt útjainak felújítása. Köszönetet mondunk Földesi Csaba építési vállalkozónak az együttműködésért, valamint Dobó Péter képviselőtestületi tagnak a műszaki segítségért.

Missziós vasárnap az egész egyház a missziókra figyelt, ezért a persely adományokat is központi célra fogjuk eljuttatni. Aznap délután 15 órakor filmvetítés volt a plébánián. A Fülöp-szigeteken játszódó dokumentumfilm egy magyar nővér és közössége szolgálatát mutatta be. A persely adománya 40.500 forint volt. Köszönjük a Testvérek nagylelkűségét.

Novemberben befejeződtek a Csanád vezér téri kápolna tornyának és homlokzatának javítási, állagmegóvási munkálatai.

November 28-án, szombaton 10 órától az újvárosi plébánián került sor a egyházmegyei caritas csoportok lelki napjára.

November 1-én, Mindenszentek ünnepén és 2-án, halottak napján, egyaránt 15 órakor voltak szentmisék a temető kápolnában. A misék előtt 14 órától lesz sírszentelést végeztünk.

Kinga nővér Bevezetés a szemlélődő imába c. 15 hetes szemináriumot indít november 7-től. Részletek a www.boldogasszony.hu oldalon vagy a templomi hirdetőtáblán olvashatók.

November 26-án, vasárnap a budapesti Művészetek Palotájában a nemzetközi hírű Cantemus Kórus adventváró hangversenyére került sor, melyre sikerült 30 jegyet lefoglalnunk. Szép zenei élményt jelentett minden résztvevőnek!

Nov. 15-én, szerdán látogatást tettek nálunk a Temesvári Egyházmegye Csanádi Espereskerületének papjai. A koncelebrációs szentmise 10 órakor kezdődött.

November 25-én, szombaton Makó is részt vettünk abban az országos szentségimádásban, mely a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előkészületeinek első nagy lépése. Helyszíne: a Csanád vezér téri kápolna.

Kezdődik az új egyházi év. December 2-án, szombaton 16 órára adventi koszorúkészítésre és kézműves foglalkozásra hívtunk mindenkit a plébániára. Advent vasárnapjain a 9 órai szentmisék keretében egy-egy család gyűjtja meg a koszorú aktuális gyertyáját.

Advent első vasárnapján az egyházmegyében és plébániánkon is elkezdődik a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való három éves előkészület. Ennek részeként a vasárnapi szentmisékben a szentáldozás után a központilag kiküldött imádságot fogjuk elimádkozni. Az egyetemes könyörgésekben, a Palást újságban, valamint a különböző programok által is fontos szerepet fog kapni a szentmise, az Oltárszentség titka az elkövetkező három évben.

Advent hétköznapjain hétfőtől péntekig hajnali (rorate) miséket fogunk tartani 6 órától. Folyamatosan lehetőséget biztosítunk a szentgyónás elvégzésre. A hajnali misék után napi gondolatokat kapnak a testvérek, s egy egyszerű szeretevendőségre is várunk mindenkit.

Advent folyamán ismét gyűjtést szervezünk rászoruló családok számára. Tartós élelmiszereket, gyermekjátékokat, gyermek fogápolási cikkeket várunk december 10-ig.

A jövő vasárnapi persely adományokat fogyatékkal élő makói fiatalok számára fogjuk továbbítani.

A makói Szent István Egyházi Általános Iskola és Kollégium szeretettel vár minden érdeklődőt a Szent István Szabadegyetem következő alkalmára: december 4-én, hétfőn 16:30-kor Kun Judit dietetikus tart előadást Mit? Mennyit? Mikor? Életmód és táplálkozás címmel.

A jövő évi Adoremus előfizetési ára 6000 Ft. Aki szeretne rendelni, kérjük, a sekrestyében fizesse be az árát dec. 17-ig. Az előfizetéshez legalább tíz jelentkező szükséges.

"Adni öröm" – A Máltai Szeretetszolgálat tartósélelmiszer-gyűjtő akciója 2017. 12. 14-19. a SPAR-ban!

ADVENTI PROGRAMAJÁNLÓ BELVÁROSBAN

december 4-től hajnali misék 6 órakor

10-én, a 9 órai misében érkezik a Mikulás

13-án 16.30-tól tartós élelmiszer osztás a templomban

16-án 8.30-tól adventi lelki nap a kollégiumban

16-án 18 órától adventi kórus-hangverseny a templomban

19-én 18 órától a szovátai Kodály Zoltán Gyermekkar karácsonyi koncertje a templomban

Karácsonyi Liturgikus rend a Görögkatolikus Templomban

SENTESTE – DECEMBER 24.

07.30h Reggeli zsolozsma

08.30h Szent Liturgia

23.30h Előesti zsolozsma

24.00h Szent Liturgia

KARÁCSONY ELSŐ NAPJA – DECEMBER 25.

10:00h Szent Liturgia –majd a Gyerekek Műsora

KARÁCSONY MÁSODIK NAPJA – DECEMBER 26.

7.30h Reggeli istentisztelet

8:30h Szent Liturgia

KARÁCSONY HARMADIK NAPJA – DECEMBER 27.

7:30h Utrenye

8:30h Szent Liturgia

SZILVESZTER – DECEMBER 31.

8:30h Óévszáró Liturgia

ÚJÉV – JANUÁR 01.

10:00h Szent Liturgia– Egyházköz-ségünkért

Miben különböznek a japánok és a Mikulás?

- A japánok nindzsák, a Mikuláson meg van zsák!

Hogy hívják a narancs ízű Mikulást?- Fanta Claus.

Milyen vasból van a Téalapó szánja? Rén-szarvasból.

Felelős kiadó:

Pálfi Zoltán plébános

Szerkesztő: Szűcs Tamás

Tördelés: Hudák Szabolcs

Fotó: Majoros Márton,

Mészáros Ildikó

A szerkesztőség címe:

Szent István Király

Plébánia

6900 Makó,

Szt. István tér 22/a

www.makobelvaros.hu

plebania.makobelvaros@gmail.com

Tel.: 06-20/464-2637